

Arrest

nr. 266 703 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.07.2021 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag d.d. 30.07.2021 wordt geen adres van effectieve verblijfplaats vermeld. Betrokkenen doen woonstkeuze op het adres van hun raadsman, doch dit adres kan niet beschouwd worden als het adres van effectieve verblijfplaats. Bijgevolg ontbreekt het bewijs of betrokkenen daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd

afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag".

Artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; (...)".

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats van verzoeker in België zou bevatten.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 1° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

Artikel 9ter, § 3,1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

Uit voormelde bepaling volgt dat een aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard, met name wanneer de aanvraag niet per aangetekende brief werd verstuurd, quod non in casu en indien zou blijken dat de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats van verzoeker in België bevat.

Door de verwerende partij werd in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van deze bepaling, artikel 9ter, §3, 1° Vreemdelingenwet, waarbij volgende motivering werd aangehaald:

In de aanvraag d.d. 30.07.2021 wordt geen adres van effectieve verblijfplaats vermeld. Betrokkenen doen woonstkeuze op het adres van hun raadsman, doch dit adres kan niet beschouwd worden als het adres van effectieve verblijfplaats. Bijgevolg ontbreekt het bewijs of betrokkenen daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

De verzoekende partij betoogt dat zij, gelet op hun persoonlijke situatie, in de onmogelijkheid waren (overmacht) om het adres op te geven van hun effectieve verblijfplaats in België, op het moment van het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 30 juli 2021. De verzoekende partij is dakloos. Er werd daarom een keuze van woonplaats opgegeven.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd aangegeven dat de verzoekende partij voorheen woonachtig was te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35 (zoals ook vermeld in de bestreden beslissing: "Laatst gekend adres: Kazerneweg 35, 2950 Kapellen").

Zij verblijven in het opvangcentrum van Kapellen (te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35), beheerd door Fedasil. Zij konden in het opvangcentrum verblijven nadat hen een volwaardig recht op materiële hulp werd toegekend door Fedasil, zoals gedefinieerd in artikel 2, 6° Opvangwet.

Het recht op materiële hulp werd echter beëindigd nadat hun verzoek tot internationale bescherming ten einde kwam en zij een bevel kregen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij diende hierop het opvangcentrum van Kapellen te verlaten. Er volgde hierdoor een afvoering van ambtswege (stuk 3).

De verzoekende partij is sindsdien dakloos. Zij hadden geen vaste woon- of verblijfplaats meer, waardoor zij afhankelijk zijn van daklozenorganisaties (zoals Samusocial). Evenmin hebben zij de middelen om te voorzien in een vast adres.

Door de verzoekende partij werd op 21 juni 2021 opnieuw verzocht tot het verkrijgen van materiële hulp aan Fedasil, zodat zij opnieuw een plaats konden krijgen in het opvangnetwerk van Fedasil. Deze aanvraag van verzoekers werd evenwel geweigerd. Doordat de verzoekende partij een vervolgend verzoek tot internationale bescherming had ingediend, werd de materiële hulp beperkt tot de loutere medische begeleiding (stuk 4). Verzoekers konden hierdoor niet opnieuw een plaats krijgen in een opvangcentrum, zoals het opvangcentrum van Kapellen (te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35) waar zij voorheen verbleven.

Hierdoor verkeerden zij in de onmogelijkheid om het adres van hun effectieve verblijfplaats mee te delen op het moment van het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, aangezien zij geen effectieve verblijfplaats hadden.

Verzoekers verkregen geen recht op materiële hulp (opvang) en ontberen zelf de middelen om te voorzien in een vast adres (onderdak).

De verzoekende partij wijst er in dat verband op dat toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet kan worden gemilderd in bewezen gevallen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling (vgl. RvV nr. 257 056 van 22 juni 2021, pagina 11).

De verzoekende partij verkeerde, gelet op het bovenstaande, in de absolute onmogelijkheid om op het moment van het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een vaste woon- of verblijfplaats op te geven. De verzoekende partij is dakloos, doordat zij geen materiële hulp meer verkregen van Fedasil (stuk 3 en 4).

Er werd daarom door de verzoekende partij woonstkeuze gedaan bij hun raadsman te 2018 Antwerpen, L. (...), zodoende dat weldegelijk een adres werd opgegeven waarmee de verwerende partij kon rekening houden. Op dit adres zou het ook mogelijk zijn om verzoekers aan te treffen, en derhalve na te gaan of verzoekers daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven, indien dit noodzakelijk zou zijn voor het verloop van de procedure.

Het is daarom onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk, dat de gemachtigde oordeelt dat niet voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doordat zij het adres van hun "effectieve verblijfplaats" niet hebben vermeld, waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met vastgelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

De bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; (...).”

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.”

Aldus volgt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wanneer deze aanvraag geen adres van de effectieve verblijfplaats van de aanvrager(s) vermeldt.

3.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aanvraag van de verzoekende partijen niet het adres van hun effectieve verblijfplaats in België bevat, dat in hun aanvraag van 30 juli 2021 geen adres van effectieve verblijfplaats wordt vermeld, dat de verzoekende partijen woonstkeuze doen op het adres van hun raadsman, doch dit adres niet kan beschouwd worden als het adres van effectieve verblijfplaats, dat het bijgevolg ontbreekt aan bewijs of de verzoekende partijen daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven, dat aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, de aanvraag onontvankelijk dient verklaard te worden.

3.5. De verzoekende partijen betogen dat de vraag zich stelt of de verwerende partij, op grond van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op rechtmatige wijze kon besluiten dat hun aanvraag niet het adres van hun effectieve verblijfplaats in België zou bevatten. Zij merken op dat de bestreden beslissing enkel de rechtsgrond artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet bevat en dat de verwerende partij aldus gedurende de procedure geen andere rechtsgronden kan inroepen. Zij stellen dat uit voormelde bepaling volgt dat de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard wanneer de

aanvraag niet per aangetekende brief werd verstuurd, *quod non in casu* en indien zou blijken dat de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats van de verzoekende partijen in België vermeldt, dat in de bestreden beslissing door de verwerende partij toepassing wordt gemaakt van deze bepaling. Zij betogen dat zij, gelet op hun persoonlijke situatie, in de onmogelijkheid waren om het adres op te geven van hun effectieve verblijfplaats in België, op het moment van het indienen van de aanvraag op 30 juli 2021, dat zij dakloos zijn en er daarom een keuze van woonplaats werd opgegeven. Zij stellen voorts dat zij in hun aanvraag aangegeven hebben dat zij voorheen woonachtig waren in de Kazerneweg in Kapellen, dat zij in het opvangcentrum van Kapellen verblijven nadat hen een volwaardig recht op materiële hulp werd toegekend door Fedasil, dat dit echter werd beëindigd nadat hun verzoek tot internationale bescherming ten einde kwam en zij een bevel om het grondgebied te verlaten kregen, dat zij hierop het opvangcentrum dienden te verlaten en er een afvoering van ambtswege volgde. De verzoekende partijen stellen dat zij sindsdien dakloos zijn, dat zij geen vaste woon- of verblijfplaats meer hebben waardoor zij afhankelijk zijn van daklozenorganisaties, dat zij evenmin de middelen hebben om te voorzien in een vast adres, dat zij op 21 juni 2021 opnieuw verzocht hebben materiële hulp van Fedasil te verkrijgen, dat de aanvraag evenwel geweigerd werd, dat doordat zij een volgend verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend, de materiële hulp beperkt werd tot loutere medische begeleiding, dat zij hierdoor niet opnieuw een plaats konden krijgen in een opvangcentrum, dat zij hierdoor in de onmogelijkheid verkeerden om het adres van hun effectieve verblijfplaats mee te delen op het moment van het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien zij geen effectieve verblijfsplaats hadden, dat zij geen recht op materiële hulp in de vorm van opvang kregen en zelf niet de middelen hebben om te voorzien in een vast adres door middel van onderdak. De verzoekende partijen wijzen erop dat toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet kan worden gemilderd in bewezen gevallen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling. Zij menen dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeerden om op het moment van het indienen van de aanvraag een vaste woon- of verblijfplaats op te geven, dat zij dakloos zijn doordat zij geen materiële hulp meer verkregen van Fedasil. De verzoekende partijen verklaren daarom woonstkeuze te hebben gedaan bij de raadsman zodoende dat weldegelijk een adres werd opgegeven waarmee de verwerende partij rekening kon houden, dat het op het dit adres ook mogelijk zou zijn om de verzoekende partijen aan te treffen en derhalve na te gaan of zij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven, indien dit noodzakelijk zou zijn voor het verloop van de procedure. Concluderend stellen zij dat het onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelde dat niet voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doordat zij het adres van hun 'effectieve verblijfplaats' niet hebben vermeld waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

3.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen geenszins betwisten dat zij in hun aanvraag geen adres van effectieve verblijfplaats in België hebben opgegeven. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen niet worden tegengeworpen dat hun aanvraag niet per aangetekende brief werd verstuurd. De verzoekende partijen betwisten niet dat in geval de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat – hoewel de aanvraag wel per aangetekende brief wordt verstuurd – de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard.

Waar de verzoekende partijen betogen dat zij, gelet op hun persoonlijke situatie, in de onmogelijkheid waren om het adres op te geven van hun effectieve verblijfplaats in België, op het moment van het indienen van de aanvraag op 30 juli 2021, dat zij dakloos zijn en er daarom een keuze van woonplaats werd opgegeven, kan de Raad enkel vaststellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat wanneer er een onmogelijkheid bestaat om een adres van effectieve verblijfplaats in België op te geven, een keuze van woonplaats kan worden opgegeven. Ook blijkt uit voormelde bepaling niet dat het voldoende zou zijn om een adres op te geven waar men voorheen woonachtig was, nu duidelijk wordt vereist dat een adres van 'effectieve' verblijfsplaats in België wordt opgegeven. Het gegeven dat de verzoekende partijen voorheen woonachtig waren in een opvangcentrum van Fedasil, dat deze opvang echter werd beëindigd nadat hun verzoek tot internationale bescherming ten einde kwam en zij een bevel om het grondgebied te verlaten kregen, dat er een afvoering van ambtswege volgde en zij sindsdien dakloos zijn, dat zij geen vaste woon- of verblijfplaats meer hebben waardoor zij afhankelijk zijn van daklozenorganisaties, dat zij evenmin de middelen hebben om te voorzien in een vast adres, dat zij op 21 juni 2021 opnieuw verzocht hebben materiële hulp van Fedasil te verkrijgen, dat de aanvraag evenwel geweigerd werd, dat doordat zij een volgend verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend, de materiële hulp beperkt werd tot loutere medische begeleiding, dat zij hierdoor niet opnieuw een plaats konden krijgen in een opvangcentrum, dat zij hierdoor in de onmogelijkheid verkeerden om het adres van hun effectieve verblijfplaats mee te delen op het moment van het indienen

van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien zij geen effectieve verblijfplaats hadden, dat zij geen recht op materiële hulp in de vorm van opvang kregen en zelf niet de middelen hebben om te voorzien in een vast adres door middel van onderdak, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partijen erkennen dat zij in de onmogelijkheid verkeerden om het adres van hun effectieve verblijfplaats mee te delen op het moment van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, feit dat conform artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet leidt tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag.

3.7. Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet kan worden gemilderd in bewezen gevallen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling, dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeerden om op het moment van het indienen van de aanvraag een vaste woon- of verblijfplaats op te geven, dat zij dakloos zijn doordat zij geen materiële hulp meer verkregen van Fedasil, moet de Raad vaststellen dat uit de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 juli 2021 niet blijkt dat de verzoekende partijen een onmogelijkheid of een geval van overmacht of onoverwinnelijke dwaling hebben aangehaald om het niet opgeven van het adres van effectieve verblijfplaats in België te verantwoorden. Zij stellen enkel dat zij thans zonder vaste woon- of verblijfplaats zijn, doch zonder dat zij hierbij enige verduidelijking of verklaring geven, laat staan dat zij aangeven dat zij effectief in België verblijven, doch dakloos zijn en zich wensen te beroepen op overmacht. De verwerende partij kon uiteraard geen rekening houden met elementen die haar niet bekend waren ten tijde van de bestreden beslissing.

De wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde vermeld in artikel 9ter, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 6 november 2012, nr. 221.269; RvS 4 juli 2012, 220.173; RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). Uit de redactie van artikel 9ter, §1, tweede lid en 9ter, § 3, 1° blijkt dat de plicht om de effectieve verblijfplaats in België aan te duiden berust bij de aanvrager. De wet is op dit punt duidelijk: de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient zelf het adres van de effectieve verblijfplaats van de aanvrager in België te bevatten en bij gebrek daaraan, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Indien de verzoekende partijen wel degelijk effectief in België verblijven, doch zich menen te kunnen beroepen op overmacht inzake het niet kunnen opgeven van een adres van effectieve verblijfplaats in België, dienden zij dit uitdrukkelijk te vermelden in hun aanvraag.

3.8. Het betoog van de verzoekende partijen dat zij daarom woonstkeuze hebben gedaan bij de raadsman zodoende dat weldegelijk een adres werd opgegeven waarmee de verwerende partij rekening kon houden, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers doet het feit dat een adres werd opgegeven waarmee rekening kon worden gehouden geen afbreuk aan de vaststelling dat in de aanvraag geen adres van effectieve verblijfplaats wordt vermeld en aan de vaststelling dat de woonstkeuze op het adres van de raadsman niet kan beschouwd worden als het adres van effectieve verblijfplaats.

Waar de verzoekende partijen betogen dat het op dit adres ook mogelijk zou zijn om hen aan te treffen en derhalve na te gaan of zij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven, beperken zij zich tot loutere beweringen en gaan zij er bovendien aan voorbij dat de wet niet vereist dat een adres wordt vermeld waar men de verzoekende partijen 'kan' aantreffen doch wel een adres van effectieve verblijfplaats in België.

3.9. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de verwerende partij op grond van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet op rechtmatige wijze kon besluiten dat hun aanvraag niet het adres van hun effectieve verblijfplaats in België bevat waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard. Zij tonen niet aan dat het onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelde dat niet voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doordat zij het adres van hun 'effectieve verblijfplaats' niet hebben vermeld waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

3.10. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER